

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

Орган Центрального правління Українського товариства глухих

№ 8 (86)

Субота, 22 лютого 1969 року

Ціна 2 коп.

16 БЕРЕЗНЯ — ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

План виконаємо достроково

ЧЕРНІГІВ. З особливим тривожним піднесенням працює напередодні виборів до місцевих рад депутатів трудящих колектив Чернігівського учбово-виробничого підприємства. Планове завдання I кварталу цього року він зобов'язався виконати достроково, до 7 березня.

Шовечора в агітпункті при будинку культури глухих багатолюдно. Тут читаються різні лекції, проводяться бесіди. Добре справляються зі своїми громадськими обов'язками кра-

щі агітатори В. Динька, Є. Зайцева та Н. Зубаха.

Радо себе почувають в ці дні молоді виробничниці Л. Телюк, В. Драна, В. Вдовиченко, Н. Павленко. Вони вперше в житті прийдуть на виборчу дільницю, щоб віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних.

На честь виборів до місцевих Рад на підприємстві розгорнулося соціалістичне змагання. Перед ведуть бригади швейного цеху, якими керують П. Повжик і К. Пильник.

Обиратимемо кращих

КОМУНАРСЬК. Трудівники цього учбово-виробничого підприємства голосуватимуть за кандидатів у депутати міської Ради по двох виборчих округах. До складу комісії цих округів входять слюсарі Г. Никитов і В. Шльопов, складальник виробів М. Синельников, ліфувальник І. Горобець, інженер-технолог Л. Липовецька та інші.

Кандидатом у депутати міської Ради висунуто нашу відому виробничницю, ударника комуністичної праці, члена ВЛКСМ Н. Коваленко, яка проявила себе високодисциплінованою, сумлінною робітницею. Змінні норми вона постійно виконує на 120—130 проц.

В. СЛАВИНСЬКИЙ.

Секретар партійної організації Комунарського УВП.

Висувають гідних

ДРОГОБИЧ. Після робочого дня на агітпункті, що розташований у приміщенні гуртожитку у Дрогобицького УВП, збирається багато молоді. До подруг відвідувачів свіжі номери газет, журналів. Чергові агітатори проводять з виборцями бесіди.

Спеціальний стенд розповідає про соціалістичне змагання, що розгорнулося на підприємстві на честь виборів до місцевих

Рад депутатів трудящих. Активну участь у виборчій кампанії беруть агітатори-комсомольці Марія Гібайло, Віра Романюк, Люся Кісик, Стефа Рій та інші.

Днями на підприємстві відбулися збори трудящих. Своїм кандидатом у депутати Дрогобицької міської Ради вони назвали бригадира складальної бригади, столяра червонодеревника М. Берегуляка.

Лекції і бесіди для виборців

ЛЬВІВ. Вечорами в агітпункті при будинку культури глухих завжди людно. Тут перед виборцями зі звітом про виконану роботу вже виступили депутати Ленінської райради. Днями на агітпункті відбулася нарада агітаторів. Для трудящих прочитані доповіді про досягнення Львівської області та про вибори до місцевих Рад.

На зборах колектив нашого підприємства одноголосно назвав своїм кандидатом у депутати Ленінської райради директора УВП В. О. Заярського.

Трудящі нашого підприємства на честь виборів до Рад дали слово достроково виконати план I кварталу 1969 року.

Л. ШАМОШЕВИЧ.

Секретар парторганізації Львівського УВП-1.

На виробничих дільницях, у робітничих гуртожитках широко розгорнуто масово-роз'яснювальну роботу. Виборцям чита-

ють лекції, проводять з ними бесіди.

Агітатори Г. Агажанов, перекладач І. Горяєва та вихователька гуртожитку Я. Шадрська проводять бесіди, допомагають дільничній комісії скласти списки виборців.

У нинішньому році на виборчу дільницю вперше прийдуть молоді робітники, щоб віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. Це — робітники скляної дільниці Р. Глушко, М. Дідик, С. Єдак, лаборантка Л. Гармодей, верстатниці хлорвінілової дільниці Л. Дубич, П. Кузнецова, робітниця текстильно-галантерейної дільниці І. Козак та Є. Заславська.

Молоді виборці розгорнули соціалістичне змагання і зобов'язалися щоденно виконувати виробничі норми не менше, ніж на 120 процентів.

М. ГДИНСЬКИЙ.

Секретар парторганізації Львівського УВП-2.

Почесна нагорода

Указом Президії Верховної Ради Української РСР нагороджено Почесними Грамотами і Грамотами Президії Верховної Ради УРСР групу спортсменів і тренерів — учасників XIX

Олімпійських ігор. Серед них — майстер спорту СРСР міжнародного класу з міста Луганська, член УТОГ Вячеслав Семенович Скоморохов.

23 лютого —
День Радянської Армії
і Військово-Морського
Флоту

СЛАВА ЗБРОЙНИМ СИЛАМ НАШОЇ
СОЦІАЛІСТИЧНОЇ БАТЬКІВЩИНИ!

Тільки-що змінилася почесна військова варта з поста № 1 нашої Батьківщини біля Мавзолею В. І. ЛЕНІНА.

Фото А. АРХАНГЕЛЬСЬКОГО.

МОГУТНІЙ ЩИТ СОЦІАЛІЗМУ

28 січня 1918 року Володимир Ілліч Ленін підписав декрет Ради Народних Комісарів про організацію Червоної Армії, а 11 лютого того ж року вийшов декрет про організацію Червоного флоту.

Овіяні немеркнучою славою Радянська Армія і Військово-Морський Флот 51 рік стоять на сторожі здобутків Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Вся історія створення і розвитку Збройних Сил нашої країни нерозривно зв'язана з ім'ям В. І. Леніна, з мудрим керівництвом Комуністичної партії. Важкими шляхами боїв пройшли наші доблесні воїни в роки громадянської війни проти навали іноземних інтервентів та білогвардійців. В той час нашим бійцям доводилося одночасно воювати і вчитися, опановувати військову науку.

В роки мирного будівництва перед Великою Вітчизняною війною Комуністична партія свято виконувала вказівки

В. І. Леніна про необхідність постійного зміцнення Збройних Сил країни, які б змогли розгромити любого ворога, відстояти мирну працю радянських людей.

Роки Великої Вітчизняної війни показали всьому світові силу і міць Радянської Армії, її бойову майстерність, уміння радянських полководців, безприкладний героїзм і мужність офіцерів, солдатів і матросів, їх патріотизм і згуртованість навколо Комуністичної партії.

За проявлену мужність при виконанні бойових завдань Радянський уряд присвоїв 11500 воїнам звання Героя Радянського Союзу, більше п'яти мільйонів воїнів нагороджені орденами.

Невпізнано виросла військова техніка наших Збройних Сил. Міжконтинентальні ракети із могутніми ядерними зарядами, авіація, літаки якої досягають швидкості 2,5—3 тисячі кілометрів за годину, атом-

ні підводні човни — це міцний, надійний щит наших завоювань.

День Радянської Армії відзначають і трудівники учбово-виробничих підприємств, робітники заводів і фабрик, працівники сільського господарства — члени Українського товариства глухих, серед яких немало колишніх воїнів і партизан, що в роки Великої Вітчизняної війни із зброєю в руках захищали Батьківщину від фашистської навали. Змінивши військову форму, вони трудяться на мирному фронті і готові улюбий час стати на захист здобутків Великої Жовтня.

А зараз вони кріплять оборону могутність країни мирною працею. Серед них сотні ударників комуністичної праці, майстрів своєї справи. Тисячі членів УТОГ несуть Ленінську трудову вахту, готують гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна — засновника першої в світі соціалістичної держави.

РОБОЧІ БУДНІ

Колектив Стрийського УВП широко розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничих завдань 1969 року. Більше 160 робітників змагаються за індивідуальними зобов'язаннями, першими пунктами яких є боротьба за якість та зниження собівартості продукції.

Швеї М. Пронів, С. Юрків, пресувальники З. Гомко, М.

Василів, вальцювальники І. Вансович, С. Кавулич та інші виконують щоденні завдання на 110—115 процентів при відмінній якості продукції.

Велику роботу тут ведуть по підвищенню кваліфікації робітників. Недавно понад п'ятнадцять вальцювальників здали екзамени і одержали IV та

V розряди. Серед них І. Дуда, В. Яковлев, В. Кос, Е. Богомолів та інші.

Багато сил і умінь віддають на підприємстві тому, щоб якнайбільше робітників охопити навчанням, допомогти їм підвищити свою кваліфікацію, стати справжніми майстрами своєї справи.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

ТИХ ДНІВ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА...

ЧЕРНІВЦІ. ВЕЛИЧНИЙ МОНУМЕНТ РАДЯНСЬКІЙ АРМІЇ. На постаменті золотом викарбувані слова про те, що радянські воїни гідно виконали свій патріотичний обов'язок в роки Великої Вітчизняної війни.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

РОЗПОВІДЬ СТАРОГО БІЛЬШОВИКА

У Славутському клубі глухих не було, як кажуть, де яблуку впасти. На зустріч з членом КПРС з 1918 року Федором Микитовичем Кріпаком прийшли не тільки члени УТОГ, що проживають у місті, але й трудящі з навколишніх сіл.

І ось на трибуну піднімається Федір Микитович. Вісімнадцятирічним юнаком він вступив до партії. Це було в місті Конотопі. Там він брав активну участь у діяльності більшовицької підпільної організації, виконуючи ряд доручень. Пізніше — боровся в партизанському загоні та лавах Червоної Армії.

З розповіді Федора Микитовича перед присутніми постали легендарні полководці громадянської війни М. Щорс та В. Боженко, картини героїчної боротьби нашого народу за встановлення Радянської влади.

Внаслідок тяжких поранень Ф. Кріпак на багато років втратив слух. Але, незважаючи на це, він продовжував самовіддано трудитись на відбудову народного господарства.

За заслуги в боротьбі з іноземними інтервентами в період громадянської війни та за досягнуті успіхи в мирному будівництві, Батьківщина нагородила Ф. Кріпака чотирма орденами.

Виступ старого більшовика викликав у присутніх великий інтерес. Трудящі глухі гаряче подякували Федору Микитовичу і піднесли йому пам'ятний подарунок.

А. АРІН.

Наш нештат. кор.

Славута.

Хмельницька обл.

2 Наше Життя

22 лютого 1969 р.

В лютому 1969 року минає чверть віку з дня перемоги Радянської Армії над німецько-фашистськими окупантами в Корсунь-Шевченківській операції. Після Сталінградської битви Радянська Армія одержувала перемогу за перемогою. Звільнена була вже Лівобережна Україна, відгрімилі бої за Дніпро і наші війська почали визволення Правобережної України.

Війська 1-го і 2-го Українських фронтів, якими командував генерал армії М. Ф. Ватутін і генерал армії І. С. Конєв, 24 січня 1944 року могутнім артилерійським вогнем по ворожих військах почали прорив оборони. Створився знаменитий Корсунь-Шевченківський «котел». В цьому «котлі» знаходилося 80 тисяч ворожих солдат і офіцерів, до 1800 гармат і мінометів, 270 танків і багато іншої техніки.

...Служив я тоді в 936-му стрілецькому полку, який входив до складу 2-го Українського фронту.

Пригадується ніч 17 лютого 1944 року. Ніхто тоді не заснув. Наказ був короткий: добити фашистів, які під покровом ночі хотіли вийти з оточення. Перед світанком сніг ще дуже чистий. Пригадую село Городище. Половину його займали ми, а в другій половині держалися фашисти.

Мені з командиром роти бу-

ло наказано перебраться на сусідню ділянку, яка сильно обстрілювалась, особливо снайперами. Перебігали поодиноці. Командира поранило в ногу. Треба було будь-що вивести його з поля бою. Я наказав чотирьом автоматникам вести прицільний вогонь по передовій ворога, а сам поповз, взяв його на плащпалатку і потяг. На допомогу підосіли ще два солдати. Життя командира було врятоване.

Пізніше ми з командиром зу-

стрілись в Черкасах у госпіталі. Там же ми дізналися про успішне завершення Корсунь-Шевченківської операції.

Переді мною лежать документи того часу — подяки Верховного командування, подяки командування 2-го Українського фронту. Тепер, коли пройшло двадцять п'ять років після цієї знаменної битви, я думаю про те, як неонацистські молодчики із Федеративної Республіки Німеччини нагічують воєнний психоз, озброюються і ві сні мріють про реванш, про

похід на Схід. Забули недобиті уроки Великої Вітчизняної війни, битву на Волзі, на Орловсько-Курській дузі, на Дніпрі, під Корсунем-Шевченківським.

Нашій славній Радянській Армії — 51 рік, і вона завжди готова дати відсіч любому ворогові, звідки б він не з'явився.

В. ЛЮБАРЕЦЬ.

Учасник Великої Вітчизняної війни, пенсіонер. Магнітогорськ.

ЗУСТРІЧ З ВЕТЕРАНАМИ ВІЙНИ

У Ровенському клубі глухих відбувся тематичний вечір «Тих днів не змовкне слава», присвячений 25-річчю визволення міста Ровно від німецько-фашистських загарбників.

На вечір радою клубу було запрошено ветеранів Великої Вітчизняної війни — Героя Радянського Союзу підполковника запасу І. І. Буцькова, майора запасу С. Г. Мелешіна та колишнього партизана І. Т. Приходька (брата Героя Радянського Союзу М. Т. Приходька — бойового соратника легендарного розвідника Миколи Кузнецова).

Присутні з великим інтересом вислухали спогади ветера-

нів про воєнні дії нашої армії на фронтах Великої Вітчизняної війни та партизанську боротьбу в тилу ворога на Рівненщині.

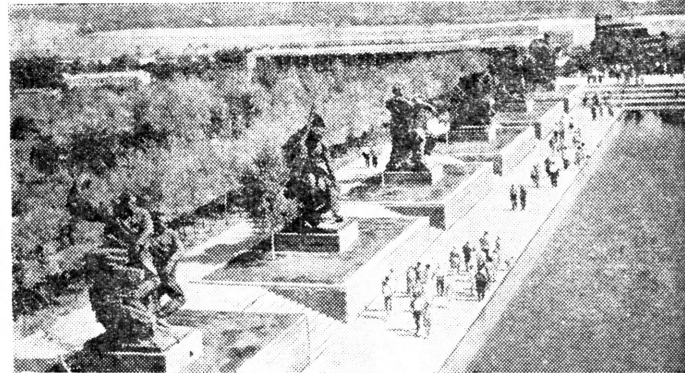
Невпізнано змінилося поліське місто за цей час. На місці колишніх руїн і згарищ виросли нові фабрики, заводи, вулиці, школи і наукові заклади. Все це зробили невтомні руки робітників. Багато цьому приділили уваги виступаючі.

На закінчення гостям силами художньої самодіяльності глухих було дано великий концерт.

В. ЦИБА.

Наш нештат. кор.

Ровно.

ВОЛГОГРАД. ЛЕГЕНДАРНИЙ МАМАЇВ КУРГАН. Скульптурна група грандіозного монумента-ансамблю героїчним захисникам Волзької твердині в Сталінградській битві.

Фото П. ЖИЛИ.

ІХ НЕ ЗАБУТО

Діялось це в тяжкі роки фашистської окупації. Тієї зимової ночі за вікном маленької хатки край м. Зінькова вила хуртовина, намітаючи високі кучугури снігу.

Євдокія Олешко нічого того не чула. Вона лежала на холодній печі, тулила до себе сина і перебирала невеселі думки.

Чи живий чоловік? Ні чути, ні звістки від нього. Як пішов, то ніби у воду канув. Може, вже Гриць давно став сиротою, а вона — вдовою...

На початку тієї зими, коли навколо хати вже не зосталося огорожі — все пішло на паливо, — вона вирушила за очеретом. Річка тільки-но вкрилася тонкою кригою. Нажавши в'язку очерету, Євдокія поверталася додому і несподівано потрапила в ополонку. Потім довго хворіла, а коли одужала, слух так і не повернувся...

Перед її очима поставали тяжкі дні підневільного життя, жах окупації.

...До Зінькова фашисти вступили на початку жовтня. А потім мимо її хати конвоювали колону знекровлених від ран, полонених командирів і бійців. Їх вели на страту.

Ноги у Євдокії немов прикипіли до землі, коли побачила, що їх змусили копати собі могилу. Фашисти стояли з автоматами наготові, штовха-

ли їх у спину і покрикували: «Шнель! Шнель!»

Один з полонених, після удару есесівця чоботом у груди, випростався і плюнув у ненависну пику офіцера. Пролітний автоматною чергою, він впав на дно ями. Решту загнали у викопаний ними рівчак і живих почали засипати землею.

Хто привів її з того страшного місця? Не пам'ятає. Лежала в гарячці. Все їй здавалося, що серед них був її Іван. Ніколи Євдокія чулася стогін з-під землі. Вона схилювалася, бігла до того місця і кричала: «Вони ще живі! Ви чуєте. Вони ще живі!»

Тепер кожен день приносив якусь жахливу новину: посеред базару у Зінькові німці повісили юних патріотів... На міському кладовищі розстріляли сім'ю ювеліра Нечитайла, дружина якого була єврейкою...

Багато передумала Євдокія за ту нескінчену і холодну ніч. Тож коли на стук у вікно, що його почув малий Гриць, вона вийшла на поріг і побачила невідомого чоловіка, не злякалася. Впустила до хати і там побачила: полонений. Русаві кучери переплели криваві бинти. Згадала, що сьогодні бачила його за колючим дротом. Мерщій переодягнула його в Івановий одяг, нагодувала і тепер гарячково думала: куди його сховати від можливої об-

лави? Згадала, як сьогодні вдень на очах у мешканців міста фашисти розстріляли одну з перших комсомолок, — Марію Бойко. Перед смертю вона крикнула: «Бийте їх, люди! Не коріться їм!» і впала підкошена кулями.

Дивлячись на свого несподіваного гостя, Євдокія думала: як він схожий на брата її розстріляної подруги Марусі. Врятує! Не дам його фашистським негодкам в ім'я її героїської смерті. Клянусь!

Так у тяжку годину доля звела колгоспницю артилі імені Енгельса Євдокію Олешко і полоненого лейтенанта Червоної Армії Петра Каліну. Білі винесли з бою свого тяжко пораненого командира, потім потрапили в оточення. Пізніше, під час переполоху в таборі, йому вдалося втекти на волю.

Майже півроку переховувалася жінка врятованого нею радянського офіцера. Ні погрози окупантів, ні суворі оголошення на стінах їх установ не злякали її. Десь на початку літа Євдокія знайшла стежку до партизан, що боролися в лісах Бірок та Великих Сорочинців. Лісовими стежками разом з дідом-зв'язковим провела вона відважного командира — учасника оборони Києва Петра Каліну до партизан. Край лісу прощалися. Пережи-

ті труднощі і молоде кохання зблизило їх у ці страшні дні. Не чула Євдокія його останніх слів, скоріше здогадалася: «Жди!» І за словами не побачила, як зник Каліна за кулями.

Настав довгожданий час визволення, а разом з ним надійшов лист від Петра Каліни. Він писав, що партизанськими стежками вийшов на з'єднання з нашими військами. Був ворогом як партизан, тепер знову громить їх як воїн. І в кожному з них: «Жди! Війна вже скоро закінчиться». Писала і вона йому про доньку Галинку, що так схожа на нього. Та не довелося їм знову зустрітись. В день перемоги на фашистською Німеччиною Євдокія одержала чорну звістку. Не дожив Каліна до кінця війни лише один день.

Минули роки. Виросли діти. Галинка стала вчителькою. Тепер вона працює і живе з батьків Каліни на Київщині. Гриць у числі перших освоїв нові цілісні землі і нині живе з сім'єю у Казахстані.

За допомоги партизанам, за врятування життя радянського офіцера Євдокію Іванівну Олешко нещодавно представ-

Н. АКСЮК.

Наш нештат. кор.

Зінків.

Полтавська обл.

Друге народження підприємства

Минуло 20 років від того часу, як було створено Садгирське учбово-виробниче підприємство. Розміщувалося воно у двох старих будівлях, де розташувались бондарний та швейний цехи. Пізніше почали виготовляти тут ще й хімічні виробы — мильну сніжку, сопу, мило. Всього працювало тоді на комбінаті близько 30 слухачів і дівчат. У всіх цехах переважала ручна праця.

Пили роки. Змінювався профіль виробництва, добувалися нові приміщення, збільшувалася з кожним роком кількість робітників. У 1955 році в розширеному приміщенні швейного цеху було встановлено 50 машин з електроприводом. А через рік підприємство спеціалізувалось лише на пошиві швейних виробів.

Змінювались також побутові умови життя і культурно-господарські умови. Збудовано чотириповерховий гуртожиток, а згодом і житловий будинок на 30 квартир та приміщення вечірньої школи. Почали працювати Будинки культури.

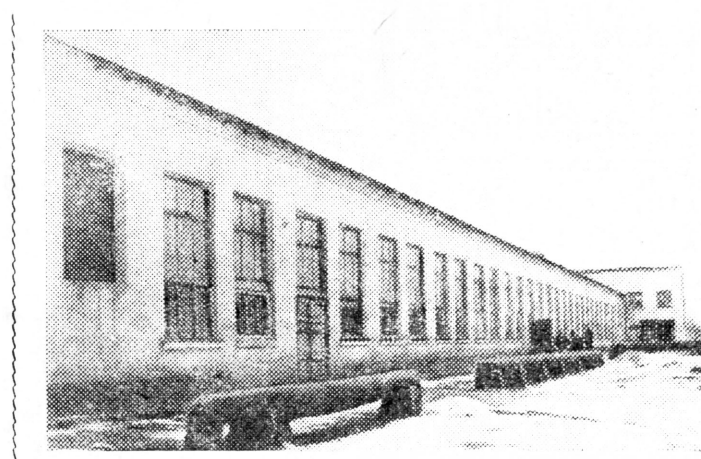
У гуртожитку створені всі умови для життя і культурного відпочинку. У червоному куточку встановлено телевізор, є кімната для спортивних ігор. Працює пральня, духова.

Але тісно стало працювати в

невеликих цехах. Тоді біля залізничної станції розпочали будівництво нового підприємства. У минулому році одноповерховий корпус плетельно-галантерейного цеху вже став до ладу, закінчується обладнання двоповерхового швейного цеху. Тепер люди працюють в світлості просторих цехів з кондиційним повітрям. Тут встановлено нове устаткування. На ньому працюють досвідчені майстри, які в минулому були без будь-якої спеціальності. Тепер вони — передовики виробництва. Це — Н. Іванівська, Г. Задорожна, І. Мустаца, П. Липчук, О. Бугай, Л. Гавриленко, Р. Мента, Н. Очеретна, Д. Славчук, Г. Чабан, Г. Байгалтнер та інші. Нині на підприємстві нараховується 84 ударники комуністичної праці. Першість у соціалістичному змаганні утримують дві бригади, якими керують змінні майстри А. Жиган та Л. Храмова.

Близько ста робітників і службовців Садгирського УВП підвищують свою загальну і технічну освіту у вечірніх школах, заочних вищих і середніх учбових закладах. Лише за минулі два роки більше 120 робітників оволоділи двома суміжними професіями.

На високий рівень поставлена і спортивна робота. Тут спортом займається майже

кожний четвертий робітник, багато з них беруть активну участь у художній самодіяльності.

Торік підприємство закінчило річний план на місяць раніше строку і виготовило продукції на 10 тис. карбованців понад завдання.

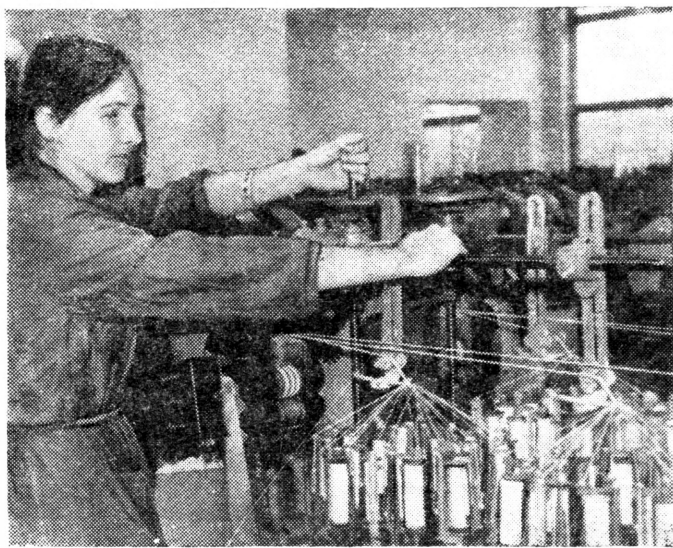
Ритмічно працює колектив Садгирського УВП вже з перших днів нинішнього року.

М. ЄРМАКОВ.

Заступник директора Садгирського УВП.

В. ЛОЗИНСЬКИЙ.

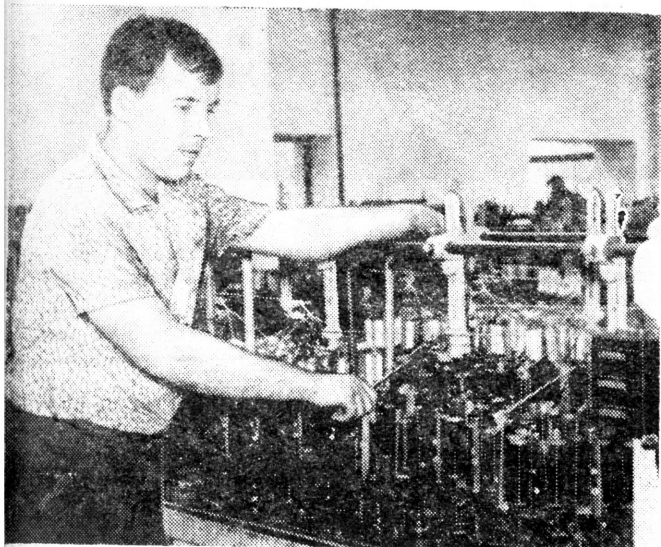
Нештат. кор. «Нашого життя».

На фото (зверху): новий головний корпус Садгирського УВП. У ньому розміщено сучасне устаткування, на якому виготовляють різноманітну галантерейну продукцію, що користується у населення великим попитом.

Ударники комуністичної праці, які опановують техніку: К. Кашул (праворуч) — одна з кращих плетельниць, щозмінила 110—115 процентів норми виробітку;

Г. Примаків (ліворуч) помічник майстра по налагодженню плетельних машин. На його ділянці обладнання завжди в доброму стані.

Випереджаючи час

Багато працюючих людей рудиться на молочно-товарній фермі сільгоспартілі «Більшовик» Володимирського району мелицької області. Серед них добре відоме ім'я члена ТОГ доярки Ольги Кучер.

У рахунок нинішнього року Ольга Кучер почала працювати ще три місяці тому. Торік зобов'язанні 2900 кілограмів молока вона надібрала по 400 кілограмів від кожної корови.

И. КЛЕЙМАН.

ПОПЕРЕДУ КОЛЕКТИВ ЦЕХУ № 1

Колектив швейників нашого підприємства успішно завершив річне виробниче завдання і з перших днів січня широко розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань четвертого року п'ятиріччя.

На загальних зборах підбито підсумки. Переможець визначено колектив цеху № 1, де майстром А. Крачковим, а бригадиром «Почесний ветеран

праці» М. Томей. Швей цього цеху міцно утримують перехідний Червоний прапор підприємства ось уже на протязі трьох кварталів. Тільки відміну продукції видають швей Ю. Гаврилко-Петик, М. Тар, І. Форіш, А. Мар'ян та багато інших.

В цьому році ми освоїли і налагодили випуск нових видів продукції і в цій справі нема-

ла заслуга колективу цеху № 1.

Адміністрація, партійна, профспілкова, комсомольська організації Ужгородського УВП-2 спрямовують зусилля колективу на гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

М. КИСЕЛЬОВ.

Голова місцевого комітету профспілки Ужгородського УВП-2.

ЗАГУБЛЕНА СЛАВА

Таку занепаханість комендант гуртожитку М. Коваленко виправдовує тим, що, мовляв, тут йде внутрішній ремонт. З цим, власне, можна було б погодитися, якби не ознайомилися з побутовими умовами робітників більш детально.

Кімнату № 12, наприклад, вже відремонтували, але підлога в ній погано вимита, старі, розвалені тумбочки зовсім не прикрашають загального вигляду кімнати.

Такі ж меблі і на кухні. В саморобних шафах, де зберігаються продукти харчування, — павутиння, на стінах плями.

Трохи охайніше в кімнатах, де мешкають дівчата. Але й тут одяга не на своєму місці, розкидані книги на шафі. Лише чотири дні, як кімнату відремонтували, а на стіні біля столу свіжа пляма.

— Доведеться стіну знову перефарбовувати, — говорить комендант.

На кухні третього поверху теж брудно. Вмивальник заіржавів, вентиль зірваний. Щоб зварити їсти, потрібно займати чергу, бо на поверсі десять кімнат, в яких проживає по 4—5 чоловік.

Цей робітничий гуртожиток збудований лише чотири роки тому. Ще не так давно в ньому дотримувалися порядку й чистоти, а тепер його важко впізнати.

Погано ведеться також політмасова і виховна робота. Плани роботи, які складає вихователь гуртожитку Л. І. Пирогова, не пов'язані з життям; в них не зазначені теми, заплановані заходи не проводяться вчасно, не ведеться боротьба за кращу кімнату. Графік чис-

тоти кімнат вивішувалася ще в травні місяці минулого року.

До політмасової і виховної роботи не залучаються широкі кола громадськості. Зовсім не проводяться вечори запитань та відповідей, не читаються лекції на юридичні, міжнародні та інші теми, відсутня наглядна агітація.

— Раніше, — розповідає комендант, — в гуртожитку завжди хтось чергував з підприємства. Тепер цього немає. Гуртожиток не відвідують представники адміністрації, профспілкової та утворівської організації, а також працівники Черкаського обласного відділу УТОГ. Вони мало цікавляться побутовими умовами робітників, організацією їх дозвілля.

Так, гуртожиток в Черкасах вкрай занедбаний, а ще до недавнього його ставили в приклад іншим, про нього ішла добра слава.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

Спец. кор. «Нашого життя»

ОФІЦІЙНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

НАУКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Президія Центрального правління УТОГ розглянула питання про хід впровадження наукової організації праці на учбово-виробничих підприємствах.

Повний аналіз існуючого становища на УВП, діляницях і робочих місцях дано в добре розроблених планах НОП, які склали на Полтавському № 1, Білодубківському та Львівському № 1 підприємствах.

Велику допомогу в розробці та складанні планів НОП надає підприємствам Проектно-конструкторське бюро УТОГ. Фахівці сектору НОП розробили плани наукової організації праці на Запорізькому, Київському № 1 і Миколаївському УВП.

У своїй постанові президія ЦП УТОГ зобов'язала керівників УВП, де плани НОП ще не подані або ж подані з великими недоробками (Лебединське, Луганське № 2, Ждановське, Стрийське, Одеське № 1, Артемівське, Дрогобицьке, Дніпропетровське та інші підприємства), покращити роботу по науковій організації праці.

ФОНДИ ТРЕБА ВИБИРАТИ

Розглянувши питання про реалізацію фондів на сировину, матеріали й обладнання за 1968 рік, президія ЦП УТОГ звернула увагу директорів УВП і голів обласних відділів УТОГ на великі недоліки в цій важливій справі.

Систематично не виконували торік по кварталах завдань по реалізації матеріальних фондів одеські № 1, 2, 3, Єнакіївське, Луганське № 1, Лебединське, Комунарське та інші учбово-виробничі підприємства, а також деякі обласні відділи УТОГ, особливо Закарпатський.

Директорам УВП і головам обласних відділів УТОГ, говориться в постанові, треба забезпечити в 1969 році своєчасну поквартальну реалізацію виділених їм фондів, надсилати звіти в Центральне правління точно у встановлені строки.

ТЕАТР МІМІКИ ТА ЖЕСТУ

З кожним роком збільшується мережа культосвітніх закладів Українського товариства глухих, зростає акторська майстерність виконавців — колективів самодіяльного мистецтва, в яких понад 13 тисяч членів УТОГ беруть активну участь.

Драматичні колективи Київського, Львівського, Одеського і Харківського будинків культури удостоєні звання самодіяльних Народних театрів. Велика група акторів — членів УТОГ по підсумках республіканського фестивалю нагороджена золотими, срібними та бронзовими медалями, їм присвоєно звання лауреатів.

Велика робота по покращенню політико-виховної та культурно-масової роботи створила передумови для створення республіканського професіонального театру.

Президія Центрального правління УТОГ постановила створити з 15 лютого 1969 року в м. Києві Республіканський театр міміки та жесту глухих, затвердила штати театру.

Адміністрація театру буде розташована у приміщенні Київського палацу культури глухих.

наше ЖИТТЯ 3

22 лютого 1969 р.

ХЛІБОРОБИ СИЛИ НАБИРАЮТЬСЯ

Перед сніданком у вестибюлі ідальні з'явилася оголошення, що о 10 годині відбудеться екскурсія до Києва.

На дворі стояв чудовий сонячний ранок. Відпочиваючі виходили з приміщення з піднесеним і бадьорим настроєм. Вони прямували до автобусів, займали місця і нетерпляче чекали від'їзду. А ті, що вирішили побути до обіду у Пуші-Водиці, готувалися до лижної прогулянки по лісі, або ж кудись вирушали.

Незабаром перед корпусом не лишилося ні душі.

...Серед тих, хто сьогодні набирається сил у будинку відпочинку «Сосновий бір», чимало хліборобів — членів УТОГ. Воно й зрозуміло. Зима для трудівників села — своєрідна кампанія відпусток. Тесляр артілі «Радянська Україна» Микола Рудішин приїхав сюди з Поділля, а коваль колгоспу «Авангард» Микола Мисніков — із Запорізької області.

Це початок досить солідного списку колгоспників, що перебувають на відпочинку. Тут знаходимо передову доярку колгоспу «Нова громада» Київської області Катерину Іванівну Дудченко, іздового артілі «Маяк» з Житомирщини Кліма Власовича Мельничука, свинарку Олександру Іванівну Рикуненко з Кіровоградщини та ще багато інших трудівників з різних областей республіки.

Дбаючи про оздоровлення хліборобів, тваринників, що є членами Товариства, Центральне правління УТОГ виділяє їм взимку безплатні путівки в будинок відпочинку.

Через кілька годин, коли відпочиваючі після цікавої ман-

дрівки повернулися до «Соснового бору», ми вирішили ближче познайомитися з деякими хліборобами.

— Як вам тут відпочивається? — питаємо в колгоспника артілі імені Крупської з Кіровоградської області О. П. Олійника.

— Добре, — відповів Олексій Павлович. — Торік я провів відпустку на Чорноморському узбережжі в м. Геленджик. Там море, але тут, у Пуші-Водиці, мені більше подобається. Наступного року неодмінно приїду сюди з дружиною.

До розмови вступає фуражир колгоспу імені Шевченка Київської області Василь Гончаренко.

— Нудьгувати нам тут не доводиться, — говорить він. — Щодня для нас організовують вікторини, ігри, демонструють кінофільми. Особливо багато уваги приділяє нам культмасовик Валентин Іванович Сиротін.

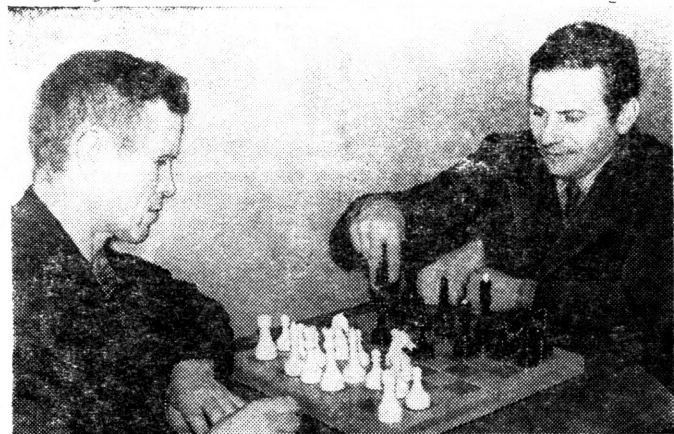
— Ми тут не тільки відпочиваємо, — доповнив Гончаренка Микола Рубан з Чернігівщини, — але й знайомимося з столицею України. Вже побували в музеї Т. Г. Шевченка, оглянули державний заповідник Києво-Печерську лавру, дивилися виставу «Цирк на льоду», буде що розповісти вдома.

Довго ще тривала наша розмова. Хлібороби не тільки ділилися враженнями про відпочинок, але й розповідали про свої трудові рубежі, за які боротимуться в четвертому році п'ятирічки, щоб гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Текст П. БУЛАТОВА.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У Пуші-Водиці навіть узимку гарно. Вічнозелені і стрункі сосни стоять у зимових шапках, Колгоспники (зліва направо) М. Рудішин, М. Рубан, А. Шкарпіта та К. Мельничук, прибувши до «Соснового бору», перш за все вирішили ознайомитися з навколишньою природою.

М. Тімут (ліворуч) і М. Мисніков — завзяті любителі гри у шахи. Серед відпочиваючих вони виявилися найсильнішими. На фото зліва: колгоспниця К. І. Дудченко добре відпочила в «Сосновому бору».

У читальному залі бібліотеки великий вибір періодичних видань. В. Костенко (ліворуч) і В. Гончаренко зацікавилися свіжим номером журналу «Перець».

На нього рівняються

«Працювати і жити по-комуністичному, так, щоб у всіх твоїх ділах і вчинках проглядалися риси майбутнього...» Це одна із заповідей, якою керується у своїх діях молодий токарь Полтавського автоагрегатного заводу Петро Шишко.

Тут, на підприємстві, він здобув справжній робітничий гарт. П. Шишко постійно виконує і перевищує норми виробітку, користується заслуженою повагою серед своїх товаришів.

В. БОГДАН.

У вільний від роботи час його часто можна бачити в Будинку культури. П. Шишко учасник художньої самодіяльності. Образи, створені ним на сцені, надовго запам'ятовуються, захоплюють глядачів. Особливо вдало зіграв він роль атамана Махна у виставі за п'єсою П. Бляхіна, А. Пільового і А. Толбузіна «Червоні дияволята». П. Шишко не тільки передовий виробничник, але й хороший сім'янин.

ШВИДКО біжить час. Уже й лютий закінчується. Для колективу нашого учбово-виробничого підприємства, що спеціалізується на виготовленні меблів, це перші місяці роботи за новими умовами планування й економічного стимулювання. Підбивати підсумки, робити висновки про діяльність УВП за новою системою, безумовно, ще рано. Але хотілося б навести кілька цифр, що характеризують трудові зусилля колективу в січні.

План по випуску меблів підприємства виконано на 103,4 процента. Продукції за цей час реалізовано на 44,3 тисячі карбованців, що становить 107 процентів до плану.

Випуск обсягу продукції весь час зростає. Для цього на підприємстві створено всі необхідні умови.

Ще в період підготовки до переходу на нову систему господарювання на УВП було проведено вивчення так званих вузких місць виробничих процесів і для їх усунення складено ряд організаційно-технічних заходів. Тоді ж намічено було шляхи зростання продуктивності праці робітників та поліпшення якості продукції.

ПОМІТНІ ЗРУШЕННЯ

Раніше в складальному цеху на ручному склеюванні щитів для кухонних буфетів було зайнято два робітники. За день вони виготовляли 120 деталей. Після того, як тут було встановлено механічні вальці, на цьому процесі вивільнився один робітник, а продуктивність праці зросла на 25 процентів. Тепер один чоловік клеїть за день 180—220 деталей. Або ще один приклад. Не так давно кожен столяр, зайнятий на складанні буфета, змушений був вручну свердлити гнізда в щитах, витрачаючи на це в середньому по 15—20 хвилин. Тепер цю операцію виконує на присадочному верстаті один чоловік і затрачає три хвилини робочого часу. Внаслідок цього продуктивність столярів зросла на 80 процентів.

Протягом минулого року на підприємстві було введено в експлуатацію верстат по виготовленню шкантів, другу циркулярну пилу для обрізування чистових меблевих заготовок

і ще ряд нових механізмів з метою підвищення продуктивності праці робітників. Крім того, на УВП було замінено деяке обладнання, що здорожувало виготовлення продукції. Так, заміна силового трансформатора дала 5,2 тисячі карбованців економії на рік.

В умовах господарювання за новою системою планування й економічного стимулювання наше підприємство випустить цього року продукції на 100 тисяч карбованців більше, ніж торік. Щоб забезпечити досягнення намічених рубежів, колектив УВП продовжує поліпшувати технологічний процес виготовлення меблів. Наприклад, силами наших слюсарів в найближчий час буде змонтовано і встановлено одноробаранний шліфувальний верстат. Цей механізм дасть змогу підвищити продуктивність праці на шліфуванні деталей на 60 процентів.

Крім цього, в нинішньому році намічено запровадити поточковий метод на складанні

меблів. Це збільшить випуск на 80 буфетів та 60 диванів щомісяця більше, ніж при діючому нині способі їх складання.

Великий вклад у забезпечення умов для успішного переходу УВП на нову систему господарювання внесли кращі люди підприємства. Серед них — верстатники С. Бортюк і В. Матвійчук, бригада столярів, яку очолює В. Місан, фарбувальники Н. Цимбалюк, Л. Бабій, молодий робітник В. Зелений, механік А. Максимчук, слюсар М. Іванченко, електрик А. Осечський та багато інших. Сьогодні вони докладають усіх сил, щоб здобути успіхи закріпити і примножити.

Колектив нашого УВП у цехах та на ділянках розгорнув соціалістичне змагання за краще використання внутрішніх резервів, підвищення економічної ефективності виробництва, дальше зростання продуктивності праці, зниження собівартості і поліпшення якості продукції з тим, щоб достроково виконати завдання четвертого року п'ятирічки і гідно зустріти лєнінський ювілей.

В. ГУСЕВА.
Старший економіст Ровенського УВП.

ЦІКАВІ РЯДКИ

На світі існують білі тигри, але вони зустрічаються дуже рідко. За останні декілька десятиріч років у Індії було зареєстровано всього 8 білих тигрів.

Борсук — єдина тварина, яка спить на спині.

Найжирніше молоко у тюрків (до 43 процентів жиру).

Найдовший на землі міст був закінчений будівництвом у 1963 році в північно-західній частині Венесуели. Міст проходить над озером Маракайбо. Його довжина — 9000 метрів.

Найдрижкіший годинник у світі, що зберігся до наших днів, був зроблений у 1386 році. Він встановлений на кафедральному соборі в Солсбері (Англія).

Найдивовижніше на землі озеро знаходиться на острові Тринідад у Карибському морі. В ньому замість води — розплавлений асфальт. Нещодавно були зроблені заміри цього озера, але зонди так і не досягли дна.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 99—5040. 69 р.